

B.

Π. — Μέσα σ' αυτή τον κόσμου τὴν ἀντάσσα,
ποῦ βγῆκαν μπακαλόγατοι μὲ πλούτη.
· στὴν ἀγορὰ πηγαίνω μὲ λαχτάρα,
μήπως εἰρῶ καὶ ἔγδο κυνένα μποῦτι.

Πέρτω γονατιστὸς καὶ ἀναστενάζω,
γενναιοὶ χωφοφύλακες φινάζω,
ἔσεις τῶν νόμων δργανα μεγάλα
δοξάζω τὴν Ιστίνην σας καὶ τὴν φρένα σας,
μὰ δῶστε μου καὶ ἔμενα μιὰ κοκκάλια,
ποῦ νὰ συχωρεθοῦν τὰ πεθαμένα σας.

Κι ἐσπάζανε τριγύρω μου κεφάλια
καὶ γκάπτκαι γκούπτ ἑδούλευε λεμποῦτι,
κι ὕστερ ἀπὸ λυγμοὺς καὶ παρακάλια
κατώρθωσα καὶ ἐνρήκα λίγο μποῦτι.

Ποια χαρδ μέφτερώσε τρελλή
γὰ τῶν πολλῶν ἀγώνων ποὺ τὸ γέρας,
ποῦ νόμιμες, καθύμενα Φασούλη,
πᾶς τῆς Κολχίδος ήταν τὸ δέρας.

Νάρμετες πᾶς μὲ κυττοῦσαν εἰς τοὺς δρόμους οἱ δια-
[βάται,
κι ἐσκεπτόμουν εἰς τὸν φοῦρο νὰ τὸ στελλα μὲ πα-
[τάται,

· Οταν ξεαφνα φρουρδός
ἀμειλίκτως αὐστηρός
μοῦ φωνάζῃ: βρότε τιφρούτη,
ποῦ τὸ πῆς αὐτὸ τὸ μποῦτι;

Εις τὸ σηπτή μου τὸ πάω,
νὰ τὸ ψήσω νὰ τὸ φάω,
πλὴν αὐτὸς μὲ σεματᾶ
καὶ τὸ μποῦτι μου κυττά.

Καὶ καταμεῆς τοῦ δρόμου
ἐν δύναμι τοῦ νόμου
νὰ κι ἔκεινη, νὰ καὶ τούτη.

Καὶ μὲ δέρνει πᾶς καὶ λάξε,
κι ἔγδο δέρνομαι σὰν βλάξε,
καὶ μοῦ πέρνει καὶ τὸ μποῦτι.

Φ. — Γιατί, βρέ μασκαρᾶ,
τρέχεις στὴν ἀγορά;
γιατί μὲ τέτοια κρίσι πηγαίνεις στὸ παζάρι;
δὲν ξέρεις αὐτὶ κρέας δι τὰ φῆς στηλιάρι;

Πολλῶν στερήσεων καρδός,
ἀλλ' ὅμως πείνας φόρο
κανένας δὲν πληρόνει.

Σὰν είναι τάξεως φρουρδός,
σὰν ἔχῃ μπάρμπα: ντόρο
καὶ μπάρμπα στὴν Κορώνη.

II. — "Εχω, Φασούλη, μεράκι
φρουρδός νόμον νὰ γεννᾶ,
γιὰ νὰ τρώγω μοσχαράκι,
κάνι ἀρνί, καὶ μιαν βαδινό.

Κι ἄπ' ἔδω κι ἔκει νὰ δέρνω
καὶ ν' ἄρπαζω καὶ νὰ γδέρνω
κάθε κουνενὲ τομάρι.

Κι ὅλο ξύλο καὶ φοβέρα,
ποῦ νὰ μὴ μοῦ λεψή μέρα
μήτε κρέας, μήτε φάρο.

Φ. — Κι ἔγδο σὲ τούτους τοὺς καιρούς ποῦ δὲν καλο-
[περνάμε,
ἀνθροποφάγος ήθελα, βρέ Περικλέτο, νάμαι,
καὶ μέρα νύκτα νάτρωγα κρέας ἀνθρωπονό,
δοῦπ τὸ βρίσκεις στοὺς τομεῖς δάφνον καὶ φθηνό.

Καὶ προτιμῶ νὰ τρέφομαι
μονάχα μὲ τ' Αράτικα,
παρὰ νὰ περιστέρωμαι
γιὰ κρέας στὰ καστάκια.

**"Αγγελος ὥρμης δρομαζεις
ἐκ πολεμικού τομέως.**

Μέοπό της ἀγορᾶς
καταφθάνω τὸν τομέα,
δοῦπ μάχας τρομερᾶς
μάχεται πληθὺς ἀκμαία.

· Τε πρὸς μεγάλας νίκας
κι ἀπειλεύθεροις θήκας
τῶν προγόνων τῶν λιμούς ἀγογγύστως ὑποστάν-
[των...]
νῦν ἀγδνες περὶ πάντων.

Ποιος θῆρνος κι ἔχει πέρα,
κι ἔν μιζ καὶ μόν' ἡμέρα
διντιστάσως ἀπούσης.

Χειρό φρουρῶν δρεμανία
εἴθοας ἐνδημαστα κρανία
μαχητῶν τῆς πρωτευούσης.

Κι ἄν κάποιοι πέσουν θύματα συγκρούσεων ἀγρίων,
νὰ γράψετε στοῦν τάφου τον τὸ μάρμαρον τὸ κρύον
δτι γιὰ κρέας κάνωντας στὰ καστάλια γιουρούσι
εἰτίναξαν τὰ κάλα των ἐν ἀγορᾷ πληθύοση.